

ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Στή δάρκα τὸ ποτάμι κατεβαίνω
 μὲ τὸ ρυθμὲ αὐτῶν ποῦ εἶναι στὰ κουπιά.
 Μὲ τὸ δεμάτι μου τῶν καλαμιῶν στὸν ὄμις,
 πάω γιὰ τὴ Μέμφη, τὴ «Ζωὴ τῶν Δυὸ Χωρῶν».
 Στὸ Φθᾶ θὰ πῶ, τὸν Κύριο τῆς ἀλήθειας:
 «Τὴν ὁμορφὴ μου θέλω ἀπόψε».
 Θεὸς Φθᾶ, ἡ καλαμιὰ ἡ πυκνὴ,
 θεὰ Σεχιμέτ, ὁ ἀνθισμένος θάμνος,
 θεὰ Ἐαρὶτ, λιωτὸς μπουμπουκισμένος,
 θεὸς Νεφερτούμι, στεφάνι φουντωμένο.
 Ἡ ὁμορφὴ μου θὰ ἔλῃ χαρά!
 Ἡ αὐγὴ ἀνεβαίνει μέσα ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.
 Μιὰ κούπα μῆλα ἀγάπης εἶναι ἡ Μέμφη
 θαλμμένη μπρὸς στὸ πρόσωπο τοῦ ὁμορφου θεοῦ.

(Ἀρχαία Αἴγυπτος, XIX ἑξαετία,
 1320—1200 π.Χ.)

2

Ἐξεγέρθητι, θορρά' καὶ ἔρχου, γότε,
 καὶ διάπνευσον κῆπόν μου, καὶ ρευσάτωσαν ἀρώμα-
 (τά μου.

Καταθήτω ἀδελφιδὸς μου εἰς κῆπον αὐτοῦ
 καὶ φαγέτω καρπὸν ἀκροδρῶν αὐτοῦ.

Εἰσήλθον εἰς κῆπον, ἀδελφὴ μου νύμφη·
 ἐτρόγησα σιμόρναν μου μετὰ ἀρωμάτων μου,
 ἔφαγον ἄρτον μου μετὰ μέλιτός μου,
 ἔπιον οἶνόν μου μετὰ γάλακτός μου.
 Φάγετε, πλησίον, καὶ πίετε καὶ μεθύσθητε, ἀδελφοί.

(Ἰνδία Ἀσια Ἀσιατῶν)

3

Στὸ βάλλο πράσινα τὰ σπάρτα
 λυγᾶνε στὸν ἀέρα·
 κάποια εἶδα ἐκεῖ νὰ περπατεῖ,
 ὅταν σώνονταν ἡ μέρα.

Στοῦ μαύρου βάλλου τὸ νερὸ
 πλέσυν λευκοὶ λιωτοί·
 στήν ὄχθη, μὲς στὴ σκοτεινιά
 τὴν ἔβλεπα στητή.

Νύχτα μακριὰ κι ἐγὼ ἀγρυπνῶ
 κι ὁ ὕπνος μὲ ξεχνάει·
 ὁ σπάρτο ἐμπρὸς μου εἶναι λεπτή
 κι ὁ ἀέρας τὴ λυγᾶει.

Κλείνω τὰ μάτια μου νὰ ξαναδοῦ
 τὸν ἄσπρο της λαϊμὸ
 μὲς στὴ μουρίλα τῆς νυχτιᾶς
 νὰ πλέει ὅταν τὸ λιωτό.

(Κίνα, Βιβλίον τῶν Ὠδῶν)

4

Σὲ μέρες πρὸ παλιῆς ἐλέγαμε κι οἱ δυὸ
 πῶς σὺ εἶσαι ἐγὼ κι ἐγὼ εἶμαι σὺ·
 τώρα τί πάθαμε κι οἱ δυὸ μαζί,
 ποῦ ἐγὼ εἶμαι ἐγὼ κι ἐσὺ εἶσαι σὺ;

(Ἰνδία, σανσκριτικὴ λογοτεχνία)

5

Μὲ φεύγεις ὅμοια μ' ἐλαφάκι, Χλόη,
 ποῦ ψάχνει σ' ὄρη ἄβυθα
 τὴν ἐντρομὴ μητέρα του
 μὲ μάταιο φόβο
 στὶς αὔρες καὶ στὸ δάσος.
 Ὁ ἐρχομὸς τῆς ἀνοιξῆς σὰν φρίττει
 στὰ εὐκίνητα φύλλα, σὰν οἱ θάμνοι θαλεροὶ
 ἀριεῦν τὰ στελέχη,
 τοῦ τρέμουνε καρδιὰ καὶ γόνατα.
 Κι ὅμοιος ἐγὼ σὰν ἄγρια τίγρη
 ἢ σὰ Γετουλικὸ λιοντάρι
 δὲ σὲ κυνηγῶ νὰ σὲ τσακίσω.
 Χώρισε πιά ἀπὸ τὴ μητέρα σου,
 εἶσαι ὠριμὴ γι' ἄντρα τώρα.

(Ὀράτιος)

6

Γυναίκα μου, ἄς ζήσουμε ὅπως ζήσαμε
 κι ἄς τὰ κρατᾶμε τὰ χαϊδόλογα
 ποῦ χορτάσαμε τὴν πρώτη μας νύχτα·
 κι οὔτε ποτὲ μέρα νὰ ῥθει
 ν' ἀλλάξουμε μακριὰ στὰ χρόνια
 καὶ νὰ μὴν εἶμαι ἐγὼ τ' ἀγόρι σου
 κι ἐσὺ τὸ κοριτσάκι μου.
 Ὅσο κι ἂν γίνω ἀπὸ τὸ Νέστορα πρὸ γέρος
 κι ἐσὺ στὰ χρόνια ἀντίπαλη ἂν νικήσεις τὴν Κυμαία
 (Δημόδοχος,

θὰ ζοῦμε ἐμεῖς καὶ δὲ θὰ ξέρομε
 τί εἶναι τὰ ὠριμα γεράματα.
 Ἄξιζι νὰ μαθαίνεις τίς χρονιές σου,
 μὰ νὰ τίς μετρᾷς δὲν πρέπει.

(Λυδόνιος, 4ος αἰ. μ.Χ.)

7

Τοῦ πούνα οἱ εὐωδιαστὲς ἀναδεντράδες
 λουλούδια πάντα φορτωμένες·
 ἐκεῖ ἡ ἀγάπη βρέθηγε,
 πόσο ταιριάζεις!

Τοῦ πούνα οἱ εὐωδιαστὲς ἀναδεντράδες
 ὄσρια ἀπὸ πάχνη στὰ λουλούδια·
 ζεστὲς ἀπ' τὴν ἀγάπη
 σ' ἔδεσαν σὲ μένα.

Λαχτάρα γιὰ τὴν ὁμορφιά

τὸ ἀνοιγμένο λουλούδι τοῦ λέγουσ'·
ἔτοιμος νὰ κόψω
γιὰ τὴν καρδιά μου τὸ λουλούδι σου.

Νά, κοίτα με,
εἶμαι τὸ ταίρι σου.
—Λίγο, λίγο νὰ περιμένουμε,
τὰ σύννεφα δείχνουν γαλήνη.

(Χαθάρη)

8

Νωρίς ξυπνῶ
στὸ γαλανὸ πρωί.
Ἡ ἀγάπη μου σηκώθηκε πρὶν ἀπὸ μένα,
ἦρθε σὲ μένα τρέχοντας στὸ ξίμπα τῆς Αὐγῆς.

Ἀπάνω στὰ βουνὰ Παπάγχο
τὸ θῆραμα τὸ ἔτοιμοθάνατο
μὲ τῆς ἀγάπης μου τὰ μάτια μὲ κοιτάζει.

(Ἰνδιάνοι, Παπάγχο)

9

Φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
φέρε μου λίγο νερό, τώρα,
φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
κάθε λίγο πού και πού.

Δὲ μὲ βλέπεις πού ῥχομαι,
δὲ μὲ βλέπεις τώρα,
δὲ μὲ βλέπεις πού ῥχομαι
κάθε λίγο πού και πού;

Φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
φέρε μου λίγο νερό τώρα,
φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
κάθε λίγο πού και πού.

Δὲ μ' ἀκοῦς πού ῥχομαι,
δὲ μ' ἀκοῦς, τώρα,
δὲ μ' ἀκοῦς πού ῥχομαι
κάθε λίγο πού και πού;

Φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
φέρε μου λίγο νερό τώρα,
φέρε μου λίγο νερό, Σύλδι,
κάθε λίγο πού και πού.

Θέ μου, θέ μου, Σύλδι,
θέ μου, θέ μου, τώρα,
θέ μου, θέμου, Σύλδι,
κάθε λίγο πού και πού.

(Νέγροι)

10

Κάτου στὸν κάμφο, κάτω στὴν Ἐλασσόνα,
ποτίζει ὁ Γιάννος, ποτίζει κι ἡ Παγώνα.

ΥΔΡΙΑ

T. S. ELLIOT

M A P I N A

quis his locus, quae regio, quae mundi plaga

Τί θάλασσες τί ἀκτὲς τί γκριζὰ θράχια καὶ τί νησιά
Τί νερὸ νὰ πλαταγίζει στὴν πλώρη
Κι ἄρωμα πεύκου κι ἡ τοίχλα νὰ τραγουδάει μέσ' ἀπ' τὴν
(ὀμίχλη)

Τί εἰκόνες γυρνοῦν
Ἦ κόρη μου

Κεῖνοι πού ὀξύνουν τὸ δόντι τοῦ σκύλου, σημαίνοντας
Θάνατο
Κεῖνοι πού λάμπουν μὲ τὴ δόξα τοῦ κολυβριοῦ, σημαί-
(νοντας)

Θάνατο
Κεῖνοι πού κάθονται στὴ στάση ἱκανοποίησης, σημαίνοντας
Θάνατο
Κεῖνοι πού ὑποφέρουν τὴν ἔκσταση τῶν ζώων, σημαίνοντας
Θάνατο

Εἶναι γινωμένοι ἐπουσιώδεις, λιγοστεμένοι ἀπὸ ἕναν ἄνεμο,
Μιά ἀνάσα πεύκου, κι ἡ ὀμίχλη πού τραγουδάει στὰ δάση
'Απ' αὐτὴ τὴ χάρη στὸν τόπο τῆς ἀναλυμένη

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο πιὸ λίγο καθαρὸ καὶ καθαρότερο
'Ο σφυγμὸς στὸ βραχίονα, πιὸ λίγο δυνατὸς καὶ δυνατό-
(τερος—
Δοσμένα ἢ δανεισμένα; πιὸ μακρινὰ ἀπὸ ἄστρα καὶ πιὸ
(κοντινὰ ἀπ' τὸ μάτι

Ψιθυροὶ καὶ μικρὸ γέλιο ἀνάμεσα σὲ φύλλα καὶ θιασι-
(κὰ πόδια
Κάτω ἀπ' τὸν ὕπνο, ὅπου ὅλα τὰ νερὰ ἀπαντιῶνται

Πρόβολος ραγισμένος ἀπ' τὸν πάγο καὶ θαφῆ ραγισμένη
(ἀπ' τὸν καύσωνα.

'Εγὼ τὸ ἴκανα αὐτό, ἔχω ξεχάσει
Καὶ θυμᾶμαι.

Τὰ ξάρτια ἀδύναμα καὶ τὰ πανιά φθαρμένα
'Ανάμεσα σ' ἕνα Ἰούνη κι ἕνα ἄλλο Σεπτέμβρη.
'Εκατα αὐτὸ τὸ ἀνήξερο, μισοσύνειδο, ἄγνωστο, δικό μου.
Τὸ πιστόφι τῶν μαδεριῶν μπάζει, οἱ ἄρμοι θέλουν καλα-
(φάτισμα.

Αὐτὸ τὸ σχῆμα, αὐτὸ τὸ πρόσωπο, αὐτὴ ἡ ζωὴ
Ποῦ ζεῖ γιὰ νὰ ζεῖ σ' ἕνα κόσμο καιροῦ πέρα ἀπὸ μένα ἄς
Παραιτηθῶ ἀπ' τὴ ζωὴ μου γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἀπ' τὸ λόγο
(μου γιὰ κεῖνο τὸ ἀνείπωτο,
Τὸ ξυπνημένο, μ' ἀνοιγμένα χεῖλη, τὴν ἐλπίδα, τὰ νῆα
(καράβια.

Τί θάλασσες τί ἀκτὲς τί γρανιτένια νησιά πρὸς τὰ δοκὰ-
(κάρια μου

Καὶ φωνὴ τῆς τοίχλας μέσ' ἀπ' τὴν ὀμίχλη
Κόρη μου.

Μετάφρ. ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Στοίχημα δάξουν ὁ Γιάννος κι ἡ Παγώνα,
ποιὸς θὰ διψάσει, προτοῦ νὰ ῥθεῖ τὸ γιόμα.
Διψάει ἡ Παγώνα, προτοῦ νὰ ῥθεῖ τὸ γιόμα:
Νερό, ἔρὲ Γιάννος,
γιατὶ θὰ πεθάνω!

Μετάφρ. Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς